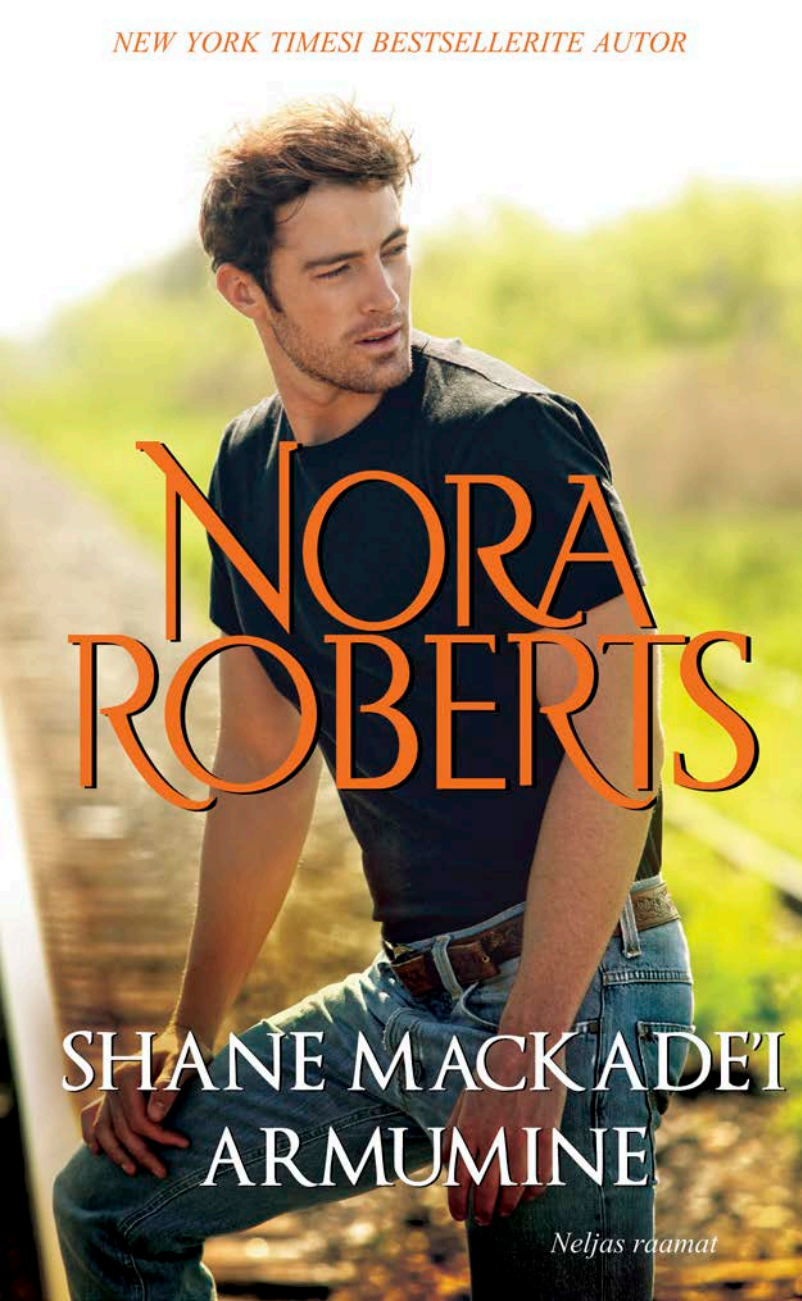

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA
ROBERTS

SHANE MACKADE'I
ARMUMINE

Neljas raamat

Originaali tiitel:
Nora Roberts
The Fall of Shane MacKade
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1996 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08357119
ISBN 978-9949-82-453-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Neile, kes on olnud armunud

Proloog

Maja juurest lehmalauda viiv teerada oli lumest puhtaks lükatud, jääne ja libe. Koidueelne tume taevast pillutas valgeid kristalseid lumehelbeid. Iga hingesõõm oli nagu külma ja lõikava žiletitera neelamine, mis muutis kurgu tuimaks enne, kui jääne aur sealt välja voogas.

Mitmekihilisse talveriietusse mässituna – pikka-dest aluspükstest kuni villase sallini –, tõttas Shane MacKade lüpsilauda päeva esimest talitust tegema. Erinevalt oma kolmest vennast vilistas ta tasakesi lauluviisi.

Ta lihtsalt armastas seda varajast ja külma päikesetõusueelset hommikutundi.

Tema vanim vend Jared oli peaaegu seitseteist ja suhtus talupidamisse nagu raamatupidaja korrutustabelisse. Jaredi jaoks tähendab see vaid arve, teadis Shane ning arvas, et sellest pole midagi. Nad olid kaks kuud tagasi kaotanud isa ning neil oli raske aeg.

Mis puutub Rafe'i, siis tema rahutu, viieteist-aastase poisi hing vaatas juba MacKade'i talu mägede ja põldude taha. Lüpsmine, loomade söötmine ja nende eest hoolitsemine oli midagi niisugust, mis tuli lihtsalt ära teha. Kuigi nad sellest kunagi ei rääkinud, teadis Shane, et isa surm oli Rafe'ile kõige rängemalt mõjunud.

Nad kõik olid isa armastanud. Oli võimatu seda valju hääle, suurte käte ja suure südamega Buck MacKade'i mitte armastada. Ja kõik, mida Shane talupidamisest teadis – kõik, mida ta maa juures armastas – oli otse isalt päritud.

Võib-olla sellepärast Shane ei leinanudki nii sügavalt. Maa oli alles, seega oli ka isa alles. Alati.

Shane oleks võinud sellest Deviniga rääkida. Neljateistkümneseana oli Devin juba parim kuulaja ja vanuselt Shane'ile kõige lähemal. Shane'il seisis ees suur hüpe, ta pidi järgmisel teispäeval kolmeteistkümneseks saama. Aga ta hoidis selle mõtte – ja selle tunde – enda teada.

Lehmalaudas esimene kari juba liigutas ja ammus, lehmade sabad vihisesid, kui neid lüpsiks ette valmistati. See oli küllaltki lihtne tegevus, mida võis isegi monotoonseks pidada. Puhastamine, toitmine, lüpsimasinate kinnitamine, et piim lehmast torusse ja sealt edasi hoiupaaki pumbata. Aga Shane'ile see meeldis, meeldisid lõhnad, hääled ja töörutiin. Kui nad Deviniga teise karjaga tegelesid, ajasid Rafe ja Jared juba lüpstud lehmi välja.

Nad moodustasid asjaliku meeskonna, olid kange külmast ja varajasest hommikutunnist hoolimata kiired ja tegusad. Tegelikult oli see töö, millega igäüks neist oleks ka üksinda või siis väga vähese abiga hakkama saanud. Aga nemad kippusid kokku hoidma. Praegusel ajal veelgi rohkem.

Tuli veel kanade ja sigade eest hoolitseda, munad korjata, sõnnik välja visata ja värsked õled alla panna. Ja kõik pidi saama tehtud enne, kui nad hommikusööki vitsutavad ja end kooli sõiduks Jaredi autologusse pressivad.

Kui Shane saaks, jätaks ta kooli täiesti välja. Kündma ja külvama, vilja lõikama ja õhu järgi ilma ennustama saab õppida ka raamatute abil. Aga seda, kuidas lehmale silma vaadates mõista, mis tal valutab, raamatute abil õppida ei saa.

Aga ema oli raamatutarkuse õppimise suhtes kategooriline ja kui ta oli kategooriline, siis oli ta vankumatu.

„Mille pagana pärast sina nii õnnelik oled?“ Hädaldades kolistas Rafe roostevaba terasest ämbri-tega. „Su vilistamine ajab mind hulluks!“

Shane ainult muigas ja vilistas edasi. Ta pidas pausi ainult selleks, et lehmadega julgustavalt rääkida. „Just nõnda, daamid, andke aga ilusasti piim kätte.“ Rahul nagu iga boss, käis Shane lüpsimasinate rivi läbi, kontrollides neid kõiki.

„Ma annan talle võmmu,“ teatas Rafe konkreetselt kellegi poole pöördumata.

„Las ta olla,“ ütles Devin leebelt. „Ta on juba aju-surmas.“

Rafe naeratas selle peale. „On nii kuradima külm, et kui ma teda löön, murduvad mul ilmselt sõrmed.“

„Täna läheb natuke soojemaks.“ Shane patsutas lehmi, kes laudas lüpsmist ootasid. „Niikuinii langeb nulli lähedale.“

Rafe ei vaevunud küsimagi, kust Shane seda teab. Shane teadis alati. „Kah mul asi.“ Rafe astus laudast välja ja hakkas küüni ja heinalaka poole astuma.

„Mis teda närib?“ pomises Shane. „Mõni tüdruk jättis maha või?“

„Ta lihtsalt ei salli lehmi.“ Jared, kes lõhnas teravilja järele, astus sammukese tagasi.

„See on tobe. Sa oled ju armsake, eks ole, kullake?“ Shane andis kõige lähemale lehmale sõbraliku laksu.

„Shane on lehmadesse armunud.“ Devini näol vilksatas paheline MacKade'i naeratus, mis tõi esile lohukese suunurgas. „Tal veab rohkem lehmi kui tüdrukuid suudeldes.“

Otsekohe solvunud, kissitas Shane silmi. „Ma võiks suudelda iga tüdrukut, keda tahan – kui tahan.“ Riietekihi all oli tema kõhn pikakoivaline keha valvel.

Tundes ära need märgid, raputas Jared pead. Tal lihtsalt polnud praegu kähmlemiseks isu. Nii palju tööd oli teha ja tal oli Inglise kirjanduses suur

kontrolltöö, mille pärast muretseda. Devin ja Shane olid liiga võrdsed vastased ja nendevaheline kaklus võiks lõputult venida.

„Nojah, oled ju kohe päris Don Juan.“ Ta ütles seda ainult sellepärast, et Shane'i tähelepanu ja viha enda peale tõmmata. „Kõik väikesed tüdrukud ootavad huuli prunti ajades järjekorras.“

Devin häälitses pikalt, imiteerides musitamist, mis tekitas Jaredil tahtmise talle virutada. Kui Shane seda tegema hakkas, astus Jared nende vahele. „Aga enne kui sa nende südamed puperdama paned, naistekütt, külmub vesi künas. Lehmad tahavad jootmist.“

Heites Devinile kättemaksu töötava pilgu, marsis Shane laudast välja.

Ta võiks küll tüdrukut suudelda, mõtles Shane jääd raiudes. Kui ta tahaks. Ta ei ole lihtsalt huvitatud.

Noh, võib-olla veidike on huvitatud, tunnistas ta, puhudes sõrmedele, et sooja saada. Mõned tüdrukud, keda ta tundis, hakkasid juba päris kena kuju omandama. Ja ta oli naha all kummalist kihelust tundnud, kui Jaredi tüdruk Sharilyn end Jaredi vastas väänutas, kui nad ühel päeval Jaredi auto esiistmel istusid.

Ta võiks Sharilyni ilmselt suudelda, kui tahaks. Shane pani jääraiumisraua kõrvale, vaadates lüpsilauda poole, kui tähed ta pea kohal särasid. Sellest võiks Jared nii mõndagi õppida. Kõik arvavad, et

Shane ei tea, mis on mis, kuna ta on kõige noorem. Aga ta teab küll. Vähemalt oli ta hakanud paljutki ette kujutama.

Vinnanud raiumisraua jälle tünnist välja, müttas ta üle jäise, lumise maapinna sigalasse.

Ta teadis väga hästi, kuidas seksimine käib. Ta oli ju talus üles kasvanud. Ta teadis, kuidas pull läheb marru ja ta silmad muutuvad valgeks, kui ta indleva lehma lõhna tunneb. Ta polnud lihtsalt selle peale tulnud, et kogu asi nii pööraselt mõnus on... aga see oli olnud enne, kui ta veel polnud märganud, kuidas tüdrukud oma riiete all välja näevad.

Ta lõi sigade veelt jääkihi pealt ning jätnud vennad lüpsi lõpetama, söötis sigu.

Ta soovis, et ta oleks täiskasvanu. Ta soovis, et võiks peale enda eest seismise kakluses teha veel midagi, mis tõestaks, et ta on... Ainus, mida ta teha sai, oli lihtsalt oodata, kuni ta kasvab ja saab ise oma elu sättida.

Maa oli tema oma. Ta oli tundnud seda kogu ihu ja hingega sellest ajast peale, kui end mäletas. Nagu oleks keegi seda talle kõrva sosistanud juba siis, kui ta sündis. Talu, maa. Need olid asjad, mis talle tõeliselt korda läksid. Ja kui ta tahaks ka tüdrukut – kas või tervet punti – saaks ta ka selle.

Aga talu oli see, mis luges kõige rohkem.

Maa, mõtles ta, vaadates üle lumiste põldude, kui taevas koidikul halliks tõmbus ja mäetipud ida pool ergama löid. Maa, kus tema isa oli töötanud ja isaisa

enne teda. Ja veel enne sedagi. Läbi põua ja üleujutuste. Läbi sõja.

Nad olid vilja külvanud ja seda varunud, mõtles Shane väheke unistavalt põldude poole kõndides. Isegi kui sõda siia jõudis, kui Konföderatsiooni haldid ja Uniooni sinised mundryd siinsamas põldudel ja nende taga paksus metsas kokku pörkasid, oli talu terveks jäänud.

Shane teadis, milline võib olla kivise maapinna hobuseadraga kündmine, selg ja õlad valutamas, käed marraskil. Aga vili oli külvatud, see kasvas. Vili tärkas, vohas, lainetas ja muutus suvel kuldseks.

Isegi kui sõdurid tulid, isegi kui nende miinipildujad ja püssirohi kuivade maisivarte vahel vihisid, jäi maa püsima. Inimesed olid siin langenud, mõtles ta, kui külmavärin ta ihu raputas. Mehed olid kisendanud ja oma veres roomanud.

Aga maa, mille peal nad olid võidelnud, mille pärast nad olid võidelnud, ei muutunud. See jäi kestma.

Shane punastas väheke, imestades isegi, kust see sõna oli tulnud, see sõna ja see tugev, peaaegu peadpööritav tunne selle taga. Ta oli rõõmus, et on üksinda, rõõmus, et ükski vend teda ei näinud. Ta ei teadnud, kuidas neile öelda, et ta teab, et see talu oli tema vastutada juba varem ja on tulevikus jälle.

Aga ta teadis.

Selja taga üht heli kuuldes ta kangestus, tõstis kangi taas õlale, pööras pead ja manas püüdlilikult näole mittemidagiütleva, tunnetest vaba ilme.

Seal ei olnud kedagi.

Ta neelatas tugevalt. Ta oli kindel, et oli kuulnud üht häält, liigutust, seejärel tasast nörka nuttu. See ei olnud esimene kord, kui ta vaime kuulis. Need elasid nagu temagi siin – põldudel, metsas, mägedes. Aga need hirmutasid teda sellegipoolest.

Kogu noore poisi julgust kokku võttes läks ta ümber kuuri vana kivist suitsutusmaja juurde. See on ilmselt Devin, ütles ta endale, või Rafe või siis Jared, kes teda püüavad närvi ajada, plagama panna, nagu Shane oleks peaaegu teinudki, kui nad olid öösel vana Barlow' majas, kus kubises kummitustest sama-võrd kui ämblikuvõrkudest.

„Tegele oma asjadega, Dev,“ ütles ta valjusti, nii valjusti, et oma põksuvat südant rahustada.

Aga kui ta hoonele ringi ümber tegi, ei näinud ta venda ega isegi lumel jälgi. Hetkeks, väga põgusaks hetkeks, kui ta süda vaid korra löi, mõtles ta, et näeb seal üht kaju. Kõõtsakil, veri tilkumas maapinnale, nagu sama valge kui jälgedeta lumi, silmad valust tuhmid.

Aidake mind! Palun aidake mind! Olen suremas.

Aga kui Shane edasi astus, ei olnud seal enam midagi. Mitte midagi. Isegi sõnad, mis ta peas kajasid, hääbusid tuules.

Shane, noor poiss, kellele kogu elu oli veel ime-line lahtirullumata saladus, seisis ja põrnitses ühetasast maapinda. Ta seisis ja lõdises, kui külm ta riietekihi alla jõudis, liha ja luuni tungis.